

et Beløb, som svarer til de kongelige Obligationers Kurs. Jeg ser heller ikke Andet, end at Staten, som træder imellem, eller Bedkommende, som skulle modtage Bederlaget, ogsaa meget vel kunne indgaa paa at modtage Afløsningen. De faae ogsaa en Fordel, nemlig den Fordel, som tilvisse altid er forbunden dermed, at hele deres Tiendomsforhold bliver klaret paa en ganske anden Maade, end hidtil har været Tilfældet paa Tiendeomraadet. De private Gjere kunne faae deres Kapital til Raadighed og derefter give den hvilkensomhelst for dem ønskelig Anvendelse, og hvad Staten angaar, saa kan det jo være den ligegyldigt, hvad enten Følgen bliver den, at den kommer til at udrede visse Udgifter, eller til at oppebære visse Indtægter, naar den samtidig dermed bliver fri for eller kommer til at yde Renter af Statsobligationer, som netop svare til de Udgifter eller Indtægter, hvilke den overtager. Hvad §§ 8, 9 og 10 angaar, da ville de ærede Herrer se, at de vedrøre Forhold, som maa have en bestemt Ordning, naar Tiendeafløsningen har fundet Sted. I disse Paragrafer fastsættes der Bestemmelser for, naar Obligationerne kunne blive stillede til Tiende-ejærens Raadighed, og Bestemmelser for, hvorledes en Mængde, som hidtil have oppebaaret Indtægter i Tiender, skulle komme til fremdeles at oppebære den omsatte Indtægt. Jeg skal ikke i Diebliffet gaa dybere ind paa det nævnte enkelte Forhold, idet jeg vil oppebie den nærmere Forhandling. Jeg skal kun med Hensyn til et Forhold, som har en mere almindelig Betydning, nemlig Spørgsmaalet om, til hvem Kirken skal gaa over, naar Kirketiendens Gier bliver udløst af Forholdet, bemærke, at vi have troet, at det Naturligste er, at Kirken i saa Tilfælde overgaar til Sognet. Med Hensyn til § 11 har jeg allerede tilladt mig at bemærke, at vi her have villet skaffe Tiendeafløserne Udgang til at faae Midler ihænde til at afløse deres Tiende. Det er ganske vist, at, naar man ikke paabyder tvungen Afløsning, naar man kun stiller det frit for de Bedkommende, om de ville afløse eller ikke, kan man ogsaa uden absolut Betænelighed overlade til dem, hvorledes de ville skaffe Pengene tilbage; men da det dog er muligt,

at der findes Mængde, som kunde ønske at afløse Tienden, uden i det givne Diebliff at have Midler dertil, er det aabenbart, at det maa blive et af Spørgsmaalene ved Behandlingen af en Tiendeafløsningslov som denne, at finde paa Midler, ved hvilke man kan lette disse Ybæres Udgang til at faae den fornødne Kapital ihænde, og en god og brugelig Udvei i saa Henseende have vi troet at kunne paavise ved det Forslag, som findes i § 11. Af Hensyn til mulige Indvendinger fra Panthavernes Side have vi dog ment kun at burde sætte Laanets Størrelse til det 20-dobbelte Beløb af den aarlige Pengeafgift, medens man vil se af Loven, at det, der skal betales, er det 25-dobbelte. Men naar saaledes Enhver ved Loven faar Udgang til at skaffe sig de fire Femtedele af det, der skal betales for Tienden, foruden sandsynlig Kursgevinst, er Stillingen med Hensyn til Bederlagssummens Tilvebringelse dog saa væsentlig lettet, at Bedkommende maa uden Vanskelighed paa anden Maade kunne skaffe Resten. Samtidig er det — og det kommer ogsaa Pant haverne til gode. — bestemt, at Kapitalen efterhaanden skal amortiseres ved, at der skal svares 6 pCt., hvoraf saalaa en stor Del og en efterhaanden stigende Del bliver Afdrag. Med Hensyn til §§ 12, 13 og alle de følgende Paragrafer skal jeg i dette Diebliff ikke fordybe mig i nogen Udvikling af deres Indhold. De angaa Sammensætningen af Kommissionerne og disse Kommissioners Forretningsgang, Maaden, hvorpaa de skulle virke, og Alt, hvad dermed staar i nødvendig Forbindelse. Jeg skal saameget mindre gaa dybere ind paa disse Paragrafer, som deres Indhold, jeg vil ikke sige fuldstændig, men for en væsentlig Del findes i en tidligere Lov, nemlig i Loven af 1861 om Afløsning af Kvægtienden og Smaarebselen. Maaden, paa hvilken de Kommissioner, som da blev nedsatte, kom til at virke, var væsentlig den samme, som i det foreliggende Lovforslag er foreslaaet. Kommissionen er noget anderledes sammensat, men dog ikke paa en saadan Maade, at det er i høj Grad afvigende.

Efterat jeg saaledes har søgt at give de ærede Herrer paa en vis Maade